

maal. Det dreier sig jo egentlig om en Afgiftsformindfælse paa 750,000 Rbd. efter den Opgjørelse, der er givet ved det forelagte Lovudkast. Disse 750,000 Rbd. ere imidlertid opgjorte efter en Gjennemsnitsberegning for de 5 sidste Aar. Ser man derimod paa de statistiske Oplysninger, der ere meddelte os, saa viser det sig, som det allerede blev fremhævet af den sidste ærede Taler, at Tolden bestandig er i Stigning, og selvølgelig vil det Minus, der nu kommer frem, ogsaa for Fremtiden blive større, idet det stiger samtidigt med Indtægtens Stigning, saa at det vistnok om saa Aar vil vore saaledes op, at man da ved denne Lov vil have eftergivet henved en Million. Jeg tør ikke tiltro mig Fremsyn og Indsigt nok til at afgjøre, om det vil være klogt og fornøstigt at give Afkald paa en saadan Indtægt gennem Afgifter, som en Gang ere blevne tilvante. Smidtidigt kan man jo betragte det med stor Glæde, at Finansministeren med velberaad Du har fremlagt dette Lovforslag; thi det vidner jo om, at hans Opfattelse af den finansielle Stilling maa være, at denne er meget god. Men jeg kan dog ikke tilbageholde den Bemærkning, at det undrer mig at se, at den ærede Finansminister her uden Videre slaar en Streg over 750,000 Rbd. og paa andre Omraader, som hidtil have staaet under ham, saasom Postvæsenets og Stempelpapirs Indtægterne, har, for at faae en Indtægt ind, som i Forhold til det Beløb, hvorom her er Tale, spiller en grumme lille Rolle, troet at maatte foreslaa en Forhøielse af 25 pCt. Forslaget herom staaar egentlig ikke i nogen god Samklang med, hvad der her er foreslaaet; men dette Punkt foreligger jo ikke i Dag, saa at jeg ikke videre skal forfølge det. Sagen stiller sig, som gjentagende bemærket, for mig egentlig kun som et finansielt Spørgsmaal; thi jeg er ganske enig i den Betragtning, som det fremgik af den sidste ærede Talers Ytringer, at ogsaa han deler, at de egentlige Toldsatser i Virkeligheden kun spille en meget lille Rolle med Hensyn til et Spørgsmaal, hvormed de ofte ere blevne fatte i Forbindelse, nemlig overfor Arbejdsforholdene. Det er jo nemlig vel en afgjort Sag, at, naar man nu f. Ex. afflaffer Tolden af 7 p. paa Kul, bliver Prisen paa Kul 7 p. lavere for en Lønne; men som det meget rigtig er fremhævet i Motiverne, der er ganske andre Ting, som spille en Rolle i dette Spørgsmaal. Vi have jo i de sidste Dage i Bladen set, at Kul i England er faldet 5 à 6 Shilling pr. Ton, det er 2 Mk. pr. Lønne. Fragten spiller ogsaa en stor Rolle, idet 1 Skil. lavere Fragt paa Kul gjør en Forskjel af omtrent 6 p. pr. Lønne, Altsaa tror jeg, at der, saaledes som det ogsaa er berørt i Motiverne, med Hensyn til denne Vares Pris kommer saa mange andre Faktorer med i Betragtning, at Tolden er rent underordnet. $\frac{1}{2}$ p. Told af Salt giver en Indtægt af 167,000 Rbd.; tror nu det ærede Medlem, at denne $\frac{1}{2}$ p.

Told vil have Noget at sige for Arbejderne? Hvad bruger en Arbejderfamilie af Salt? Kan den bruge en Skjeppe Salt om Aaret saa bliver det 8 p.; der bliver ydet i Told; tror man, at det kan besvære? Jeg kan ikke tro, at det kan spille nogen Rolle. Kun en eneste Artikel tror jeg er af Betydning, nemlig Ost, den er det heldigt, at man ogsaa vil frigive her; det anser jeg for meget rigtig. Vi maa nemlig erindre, at, da Tolden bestemtes i 1863, var den Satz, der blev sat for Ost, væsentlig beregnet paa finere Ostesorter, medens den Ulykke, der strax efter ramte os, skilte os fra et af vore Hovedmarkeder for denne Artikel, saa at man forbauses ved at se, at der er indført 1 Million Rbd. Ost; det kan umulig være fin Ost, men maa navnlig være simplere Oste. Jeg vilde derfor ønske, at der om denne Position, saafremt Lovforslaget af en eller anden Grund ikke kunde gennemføres, i det Mindste af den ærede Minister blev forelagt et Lovforslag om, at Ost skulde gaa ud af Tarifen; thi det er en Ting, som vil komme Arbejderne meget til Gode.

Min ærede Ven, som sidst havde Ordet, udtalte, at Forringelsen i Indtægten væsentlig hidrørte fra, at Kul og Salt ere frigivne og fra Nedsættelse paa Manufakturvarer, Lønner, Træ og Metaller, men det er ikke saa aldeles korrekt. Jeg tror ikke, at min ærede Ven har set saa aldeles nøie paa Sagen, som den nu staaar; thi ganske vist ere de af ham nævnte Artikler naturligvis de, der have bevirket, at Udvalget er gaaet lavere end det Udvalst, som var forelagt i forrige Samling, men jeg tror ikke, at disse Artikler i Virkeligheden bevirke Tilbagegangen i Indtægten. Dersom jeg tør opholde Thinget et Dieblit med nogle Kalstørrelser, vil jeg nævne Dem de forskellige Satser, og derigjennem ville De maasse se, hvorledes Sagen stiller sig. Der vil nemlig ved Ophævelser og Nedsættelser — jeg skal ikke opholde mig ved, hvad der er Ophævelse og hvad Nedsættelse — blive en Nedgang paa Kul af 220,000 Rbd., paa Manufakturvarer af 200,000 Rbd., paa Salt og Sild af 191,000 Rbd., paa Lønner og Træ af 110,000 Rbd., paa Metaller af 100,000 Rbd., paa Ost af 55,000 Rbd., paa Ekforiepødder af 21,000 Rbd., paa Glas af 13,000 Rbd., paa Gummier af 15,000 Rbd., paa Papir af 10,000 Rbd., paa Spiritus af 10,000 Rbd., paa Skind og Suder af 9,000 Rbd., paa Farvestoffer af 8,000 Rbd., paa Lervarer og Fajance af 24,000 Rbd. Dette udgjør tilfammen et Minus af 986,000 Rbd. eller med et rundt Tal 1 Million; saa Meget er der dels eftergivet, dels nedsat. Forhøielsen falder derimod paa Lobak, som er forhøiet fra 7 til 12 p. for raa Lobakker og fra $12\frac{1}{2}$ p. til 15 p. — jeg følger den ærede sidste Talers Exempel ved at tage Skilling og ikke Dre — for forarbejdet Lobak, med 280,000 Rbd., paa Frugter, som ere forhøiede fra $\frac{4}{5}$ p. til $2\frac{1}{2}$ p.